

en Tiendedel af Skibets Drægtighed efter Maalebrevet. Man vil deraf se, at det nu er tredie Gang, at der bliver Tale om Redføttelse af Konsulatgebyrerne, bestandig med ca. 20 Mars Mellemrum. Med Hensyn til disse Konsulatgebyrer har den Grændselinie, som er dragen mellem Havne paa den ene Side af Cap Finisterre, ikke saa lidet at betyde, efter at Forholdene have udviklet sig, idet der er etableret faste Dampskibsarter til Amerika og andre Havne paa den anden Side af Cap Finisterre. Udenrigsministeren forelagde derfor i Samlingen 1885—86 et Lovforslag om, at den Indrømmelse, der var gjort Skibe, der løsse eller lade i Havne paa denne Side Cap Finisterre, ogsaa skulde komme de Skibe til Gode, der kom til Havne paa den anden Side af Cap Finisterre. Da dette Lovforslag forelaa her, udtalte den daværende Repræsentant for den kjøbenhavnske Handelsstand heri Thinget sig meget billigende derom og ønskede særdeles, at det maatte gaa igjennem. Lovforslaget gik til et Udvalg, som anbefalede det, men da Rigsdagen desværre blev sendt hjem, blev det ikke endelig behandlet og ikke vedtaget. I det foreliggende Lovforslag foreslaas atter en yderligere Redføttelse af de bestaaende Konsulatgebyrer, nemlig fra $6\frac{1}{4}$ til 5 Dre pr. Ton for Ladning og ligesaa Meget for Losning; det er altsaa en Redføttelse af 20 pCt. Endvidere indrømmes der Fritagelse for at spare Konsulatafgift i en Mellemhavn, naar det indladede eller udlojede Gods ikke bestøver mere end $\frac{1}{10}$ af Skibets Drægtighed, og derhos bestemmes yderligere, hvad der ikke hidtil har været gjældende, at naar et Skib ikke indlader eller løkker fuldt, betales kun halv Konsulatafgift af, hvad det indlader eller løkker. Det er jo ganske vist, at der i disse Bestemmelser ligger en Redføttelse, for hvilken jeg tror at man maa være den ærede Minister taknemlig. Et andet Spørgsmaal vil det jo være, om denne Redføttelse vil være Handelsstanden nok, om denne ikke mener, saaledes som Skibsarten har udviklet sig, at maatte fordre en endnu yderligere Redføttelse; men herpaa skal jeg ikke indlade mig for Dieblirket. Jeg erkjender, at der ved det Foreslaaede sker en Redføttelse, som, naar man ikke kan opnaa mere, maa anses for heldig. — Der er i Lovforslaget en § 2, som bestemmer, at Konsulerne skulde have særlig Godtgjørelse for de Forretninger, de udføre for Private. Jeg tror ikke, at Tanken er særdeles heldig udtrykt i § 2, idet Private ere stillede i Modstæring til Skibsførere; men, naar man efterser Motiverne, finder man, at der er en hel Del af Skibs-

førerne, der betragtes som Private. Dette kan vel imidlertid meget let rettes ved en Redaktion, som jeg antager vil blive tagen under Overveelse i det Udvalg, der upaatvivelig vil blive nedsat. Jeg skal anbefale Lovforslaget til det høie Things Velvillie, idet jeg haaber, at man i et Udvalg vil kunne enes med den ærede Minister om de yderligere Forandringer, der mulig kunde være heldige.

Carstensen: Man vil vistnok let kunne komme til Enighed om, at det under de vanskelige Omsætnings- og Handelsforhold, vi have levet under i nogen Tid, er ønskeligt at søge at ophjælpe baade Landbruget, Skibsfarten, Handel og Vandel i det Hele taget saa vidt mulig, naturligvis indenfor de Grændser, som stilles af Hensyn til Statskassens Tarv, og man maa derfor være den ærede Minister taknemlig, fordi han har imødekømt et Ønske, der gjentagende er kommen til Orde fra Handelsstandens Side og fra alle dem, der interessere sig særlig for Skibsfarten. Hovedspørgsmaalet er imidlertid efter min Opfattelse, om det Stridt, her er gjort, er fyldigt og stort nok. Det fremhæves saa ofte af Skibsførerne, at der er noget Uretfærdigt i denne særlige Afgift, Konsulatafgiften, fordi de have saa uendelig lidt Gavn af Konsulerne. Det fremgaar klart af Konsulernes Instrux, at det staar enhver Skibsfører frit for at benytte private Agenter i det Omfang, han ønsker. Det er nærmest Formalia, der bringer ham i Berøring med Konsulen, og han har altsaa al Grund til at spørge: Hvorfor skulle vi Skibsførere betale Afgift til Konsulen? Konsulernes Virksomhed gjør sig væsentlig gjældende paa et helt andet Omraade, og det er egentlig der, den har sin Betydning. For Skibsarten kan man egentlig kun tillægge Konsulen den Betydning, at han samler Materiale til Oplysning for Handelsstanden; men paa den anden Side maa det indrømmes, at ved de mangfoldige store Handelsblade, der udkomme rundt om i Verden, er Handelsstanden saa godt hjulpen, at disse Konsulatindberetninger, der først indkomme sent og komme til offentlig Kundskab endnu senere, ikke give den Veiledning, som man i vor, Telegrafens og Telefonens Tid, kunde ønske at faae. Der er altsaa noget Berettiget i denne Klage, men det er et Spørgsmaal, jeg skal gaa løst hen over, og jeg skal holde mig til Lovforslaget, hvis første Maal er at stille den danske Skibsart paa en fuld saa gunstig Fod overfor Konsulatafgiften, som den ienskt-norske Skibsart. Det er